

• GIÁ BÁN

| ĐỒNG-PHÁP          | NGOẠI-QUỐC |
|--------------------|------------|
| Một năm... 5.000   | 6.500      |
| Sáu tháng... 2.800 | 3.500      |
| Ba tháng... 1.500  | 2.000      |

Mua báo phải trả tiền trước.  
Thư và mandat gửi cho  
M. TRẦN-DINH-PHIÊN. - Ai  
đăng quảng-cáo, việc riêng,  
sân thường - nghĩ trước.

# TIẾNG-DÂN

Chức-nhiệm kiêm Chủ-bút  
HUỠNH-THỨC-KHANG

Quản-lý  
TRẦN-DINH-PHIÊN

La Voix du Peuple

Mỗi tuần xuất bản hai kỳ: thứ tư và thứ bảy

RAO-QUẢN  
Số 173, đường Đồng-bà-Huê  
Hộp thư: số 61  
Giấy thép nói: số 62  
Giấy thép: TIENG-DAN - Huế

Phải biết cách  
dùng tiền.

N°A-108

Một phương thuốc cứu-cấp rất có hiệu-nghiem trong  
khoảng kinh tế khủng-hoàng

## CHÁNH-SÁCH "KHẢN-SỨC" CỦA NGƯỜI TÀU

(Tiếp theo)

Những chứng bệnh của phải dùng  
chánh sách khẩn-sức  
Hiện trạng kinh tế Trung-quốc  
đã gần phá sản, gia dĩ thủy tai, tiếp  
đến ngoại loạn, nguy ngập đến thế  
là cùng!

Thế mà có một hạng người sống  
say chết ngủ, chỉ biết lợi riêng một  
mình, như mấy viên chức ở Nam-  
kinh liên hợp gọi cho Uông-linh-Vệ  
tiền thuế phòng chống bão. Thế là  
ngoại vấn đề tiền thuế phòng chống  
bão, họ tuyệt nhiên không biết vấn  
đề sinh hoạt của dân chúng khó  
nhọc thế nào, nghĩ có đau lòng  
không? Lại một chuyện thiệt nữa:  
Ngoại trưởng La-văn-Cân tiền sinh  
có tiếp một bức điện của viện  
Quốc-hội, đòi tiền cứu濟金 800 đồng;  
bức điện ấy lời lẽ gắt gao tỏ ý  
kuông đòi được không thôi. La Văn  
Cân nói: «Cháu này quên hẳn rằng  
chánh phủ là khoảng đời sang Lạc-  
đương về sau, cuộc điện đã đổi mới,  
mà cháu cũng không nhớ rằng hiện  
nay là đương khoảng quốc nạn, đây  
là chưa nói chánh phủ đã thiệt  
bánh chánh sách khẩn-sức mà cháu  
cũng quên luôn...». Nghe chuyện  
như thế có khiến người đau lòng  
mà tức chết không?

### Cái gương khẩn-sức

Tổ tiên nước ta ngày trước  
đương lúc hưng nước, đến là nhà  
trần vách đất, quần áo vải vóc, cây,  
Cây-Tiền vua nước Việt lo việc  
phục vụ nước Ngò, năm gặt năm  
mất, có như mấy bác đòi tiền cứu濟  
nói trên kia đâu! Bọn Hoa-khẩu là  
nhà bóc lột, vượt biển ra ngoài tìm  
phương làm ăn, kẻ làm bồi bếp,  
người làm thợ dệt, cùng các nghề  
khó nhọc, nghề ít quí giá gặp cơn  
đại nạn, cũng bức liên góp bạc  
đem cứu nạn nước mà gọi  
về giúp việc 10 vạn, 50 vạn, 1.0 vạn,  
đến cấp việc quốc: gần đây lại bắt  
nhau mua đến 30 chiếc tàu bay để  
giúp việc không quân, tấm lòng  
nhiệt huyết, thái độ khâm bội.  
Hiển khoảng cơn vắng này, không  
những các nhà đại gia lân đồng  
chánh sách khẩn-sức, bất kỳ nhà  
nào có tư sức đều nên khoách  
trương chánh sách khẩn-sức ấy cho  
rộng thêm mãi ra.

Về khoảng Âu-chiến, các nước  
chịu cái nạn kinh tế nguy ngập nên  
đều dùng chánh sách khẩn-sức để  
chéo qua cái đó. Nước Anh lúc  
bấy giờ về bộ ít chức lương thực  
không những thiếu tập và chỉ phải  
mà thôi, mà đối với vật thực của  
đàn chúng trong nước đều có hạn  
chế nhất định. Anh-Hoàng là vị  
nguyên thủ lớn tại trong một nước  
mà mỗi bữa ăn có quí định là 2 h  
bánh mì, và một ít mỡ. Lúc bấy  
giờ ta (Phùng) đóng quân ở Hô-  
nam có một bữa một vị mục sư  
nước Mỹ ở huyện Đào-nguyên mời  
ăn cơm, cơm dọn chỉ làm thịt một  
con gà luộc rau. Ta nói: Thịt rau  
đàn ăn thế, thật là buồn! Mục sư  
chàng nước mắt rơi: Thật vậy,  
từ nước Mỹ tham dự cuộc Âu chiến,  
trên một năm nay ta chưa ăn thịt.  
Bữa này là lần ăn thịt thứ nhất; vì  
phải để dành tiền, hoặc sắm đồ y  
phục, hoặc mua đồ cần dùng mới về

được để cấp cho quân sĩ đang ở  
ngoài chiến trường kia.  
Đây, xem chuyện vua nước người,  
dân nước người, gặp lúc quốc nạn,  
người ta làm thế nào.

Chúng ta phải gắng sức mà làm  
đến cùng cái chánh sách khẩn-sức ấy.

Khẩn-sức không chỉ cứu cực  
mà lại là tích cực nữa

Chánh sách này do một người  
Ai quốc đồng chí để lại (không  
nói tên) mà ta rất tôn trọng, là vì ta  
có nhớ những chuyện cuối triều  
Minh: Cuối triều Suong-Trình đời  
Minh (khoảng 1620-1630) kinh thành  
biết vậy, quân sĩ hết lương. Vua Suong-  
Trình khuyên các quan vào vào  
đương triều quyền trợ; kết quả  
kết quả có một người nào cứu xuất  
của mình ra giúp nước. Kịp lúc  
Lý - tự - Thành vào kinh bắt trở  
lại mà khảo tiền, khi ấy người  
túi tiền ra 200 vạn lượng bạc, kể ra  
400 vạn lượng. Nước này ngày nay  
đương bị quân Nhật xâm lấn,  
mạng mạng cuối cùng một sợi tóc,  
như quả các nhà đại gia cứ lo tư lợi  
và danh quyền vị, không sợ nạn  
khốn tiền của người N ật về đáng  
Cộng-kia sao?

Chánh sách khẩn-sức, không  
những thế trong lúc tạm thời mà  
thời lâu dài, giai đoạn sau cũng là tự  
trong công việc tiền cực mà gây  
dựng ra sự nghiệp tích cực. Chánh  
sách khẩn-sức mà bền vững phần  
đầu đến một cái thời kỳ lâu dài, thì  
ngoài sự đánh hơn người ngoài  
vẫn có dư để hoàn thành các công  
tác to lớn quan hệ. Các công tác ấy  
chưa hoàn thành thì ta chưa dừng  
tay được.

Công tác ấy là dự tiền đề:

- 1) Kiến thiết giáo dục cho đại đa  
số nam nữ nhà nghèo có chỗ học;
- 2) Về việc vệ quốc, đại ngộ quân  
nhân một cách xứng đáng;
- 3) Để thiết hành chế độ bảo hiểm  
cho các nhà lao động.

### Kết luận

Chúng ta vì phương cứu cấp, vì  
cái tiền đồ nước nhà mà lo toan; ta  
không nói đến gì không nghe, chỉ hành  
làm cầu khẩn các nhà tự tư tự lợi,  
Phàm  
dùng một đồng tiền cũng nhân là  
máu mồ của dân mà không tiêu  
cần xài vậy. Tuy công nghiệp cái  
cách không phải một chánh sách  
khẩn-sức là đó, song bước đầu từ  
đó làm đi. Nếu như tự mình ăn  
sống mà sống mà bảo hộ khác  
lâm việc khổ nhọc, thất là một đến  
trái là, cái tạo cơ hội cho bọn phản  
đối mà thôi. Vậy nên khẩn-sức là  
một cái chánh sách cần thiết nên  
làm ngay....

Lời đàm thoại của Phùng văn là  
mình chỉ vào cơn đương cuộc nước  
Tàu mà nói, song đâu có xã hội nào, cái  
chính sách khẩn-sức này cũng chính  
là bị thuế khóa bệnh nạn mình vô,  
Huống trong khoảng kinh tế khủng  
hoàng này, còn có phương gì hay  
hơn!

Khách quan

## VĂN-VĂN

Viếng mộ bà Triệu Âu  
(trên một ngọn núi về làng Phú-diên)  
Ngàn sầu năm dư, năm mù tèn,  
Phong sương cùng về nét giương sơn  
Cổ gọi ngọn trúc lơ thơ biếc,  
Lên phủ cảnh ngò lúc đặc vàng  
Quốc-vơ con cháu hồn nữ-kết,  
Thơng-gay gọi khách hồng-nhân  
Anh-hung chôn gấm gương còn đó,  
Ai kể mây rùa khêu phụ-phương

Quang-Thuật

Bản thành hoài cổ  
Tháp đá trơ trơ đứng giữa đồng  
Bên thành đất cũ phải đây không?  
Sông bao nhiêu sóng chiều quanh quẩn  
Núi mấy tầng cao đã chấp chùng  
Phố cũ ngình ngang chợ búa chầy,  
Tàu bè đi lại khách giao thông  
Giương vãn còn đó người đầu ta?  
Đâu còn tiếng trống một tác phong?

H. Th. Thanh

## CÙNG QUÍ ĐỘC-GIÀ

Các Ngài còn thiếu tiền  
báo, hãy nhớ gọi về cho, để  
tiện việc sổ sách, rất cảm  
ơn.

Tiểu-Dân

## CÁI HỌA BỊ CHÔN SỐNG

Trong tháng Fevrier vừa rồi viện  
hàn lâm v-iế bên Pháp, đã bàn về  
vấn đề dùng lối y học khoa học mà  
chứng nghiệm cho biết chắc rằng  
một người đã thiệt chết hay còn  
sống. Nguyên vì trước đây ông nhà  
Louis Gard ol có xin với Hạng-hội  
phải đặt một điều luật buộc các  
người có bà con chết, phải đem  
khám nghiệm theo khoa học và y  
học cho thật rõ ràng.

Viện hàn lâm y-tế bên Pháp, đã bàn về  
chuyện này đã bàn rất nhiều  
và có đặt một ủy ban làm rõ trinit.  
Các điều quyết nghị của Ủy ban  
này đã đem thi hành, đại để như  
vậy:

« Cho rằng trừ cái nạn làm mà  
chôn những người chưa chết, nên  
phải đặt mấy điều sau này:

- 1- Sau khi chết, phải để ít nữa là  
24 giờ mới được đem vào quan tài.
- 2- Không được liệm người chết  
trước khi có quan thầy thuốc khám  
nghiệm.
- 3- Các quan thầy nghiệm thì phải  
lựa trong các quan thầy thuốc của  
nhà nước, và - ít nữa là trong các  
thành viên - trong số các người rất  
thông thạo về lối thử bằng khoa  
học y học kim thời.

Cái nạn chưa thật chết mà bị  
chôn là rất đau khổ. Nhưng theo  
lời trình của viện hàn lâm y học  
Pháp, thì dân có ở nước Pháp mà  
muốn cho tránh khỏi cái họa ấy,  
cũng phải làm cách nào được chết  
lại các thành viên, một có đủ quan  
thầy khám nghiệm. Huống gì nước  
ta, đã được bao nhiêu qua thầy  
thuốc - đứng nói thiện nghệ  
nữa - thì cái gọi là y học  
tránh đường nào cho khỏi. Nhưng  
mà kẻ lo chết lo sống ở dưới  
mắt có làm cách gì hết nấp quan tài  
đứng giữa mà nói với ta đâu mà  
ta biết! Ngủ mà ghê thay!

Khoa học càng ngày càng thành  
hành, các nhà hóa học ngồi trong  
phòng thí nghiệm mỗi ngày mỗi chế  
các thứ khí ngạt giết người cách  
mới, há lại không để riêng một ít  
công phu và thí nghiệm mà chế một thứ  
thuốc gì để thử cho biết người nào  
thiệt chết hay còn sống, đừng tránh  
chỉ về bị  
«chôn sống» kia sao?

G. H.

## CHUYỆN ĐỜI

### Nhân đi coi Chim Giao đánh vợt

Vừa rồi mấy tay vô địch tề nít  
trong Nam ở ngoài Bắc về, có ghé  
lại Huế chơi. Hai bữa tối 5, 6 Avril-  
trước sáng đã h-vợt của hội Tây, con  
đường Jules Ferry chật ních là người.  
- Ai bảo anh em kinh thành hờ hững  
vớ vẩn thế này? - Đến hồi mua  
giấy vào cửa, thời thì chen lấn nhau  
thì đều không thờ nổi. Chỗ cửa đi vào  
một anh... đứng gác Lốp nóng  
người ở ngoài trời vào anh  
ở trong ông ra lốp nóng người lại giao  
ảnh ra ngoài trời này đập lên chừng  
kể kia về ngó xiêng, người té ngã.  
Thỉnh thoảng một chấp lại có một  
trần như vậy. Gì thế? Giữ trật tự!

Mình nghe nói hai tay thể thao trong  
Nam là Chim, Giao có đầu đầu vào Thước  
đá mở về, đem chưởng đánh tận bên  
Pháp kia, nên lần này muốn trông lại  
hai anh chơi, coi có ngón gì lạ không;  
tờ ra đi đến thấy cái quang cảnh mà  
muốn trở về! Nói cho phải, anh canh  
cửa có «vô-phu» quá thật, nhưng cái  
phản-việc ảnh là vậy, không nên trách  
anh; duy có phiền cho người mình  
đi xem mà không biết tự trọng. Thật  
mỗi khi có dịp tụ họp lại đồng đội  
thì thấy liền cái khuyết điểm của  
người mình, là chưa có «tư cách xã-  
hội». Mình đã mất tiền đi vào xem, thì  
người trước kể sau lần trước thế nào  
cũng vào xem được, lần lượt nhau  
làm gì cho người khinh bỉ!... Nhưng  
tờ ra đi đến thấy cái quang cảnh mà  
muốn trở về! Nói cho phải, anh canh  
cửa có «vô-phu» quá thật, nhưng cái  
phản-việc ảnh là vậy, không nên trách  
anh; duy có phiền cho người mình  
đi xem mà không biết tự trọng. Thật  
mỗi khi có dịp tụ họp lại đồng đội  
thì thấy liền cái khuyết điểm của  
người mình, là chưa có «tư cách xã-  
hội». Mình đã mất tiền đi vào xem, thì  
người trước kể sau lần trước thế nào  
cũng vào xem được, lần lượt nhau  
làm gì cho người khinh bỉ!... Nhưng  
tờ ra đi đến thấy cái quang cảnh mà  
muốn trở về! Nói cho phải, anh canh  
cửa có «vô-phu» quá thật, nhưng cái  
phản-việc ảnh là vậy, không nên trách  
anh; duy có phiền cho người mình  
đi xem mà không biết tự trọng. Thật  
mỗi khi có dịp tụ họp lại đồng đội  
thì thấy liền cái khuyết điểm của  
người mình, là chưa có «tư cách xã-  
hội». Mình đã mất tiền đi vào xem, thì  
người trước kể sau lần trước thế nào  
cũng vào xem được, lần lượt nhau  
làm gì cho người khinh bỉ!... Nhưng  
tờ ra đi đến thấy cái quang cảnh mà  
muốn trở về! Nói cho phải, anh canh  
cửa có «vô-phu» quá thật, nhưng cái  
phản-việc ảnh là vậy, không nên trách  
anh; duy có phiền cho người mình  
đi xem mà không biết tự trọng. Thật  
mỗi khi có dịp tụ họp lại đồng đội  
thì thấy liền cái khuyết điểm của  
người mình, là chưa có «tư cách xã-  
hội». Mình đã mất tiền đi vào xem, thì  
người trước kể sau lần trước thế nào  
cũng vào xem được, lần lượt nhau  
làm gì cho người khinh bỉ!... Nhưng  
tờ ra đi đến thấy cái quang cảnh mà  
muốn trở về! Nói cho phải, anh canh  
cửa có «vô-phu» quá thật, nhưng cái  
phản-việc ảnh là vậy, không nên trách  
anh; duy có phiền cho người mình  
đi xem mà không biết tự trọng. Thật  
mỗi khi có dịp tụ họp lại đồng đội  
thì thấy liền cái khuyết điểm của  
người mình, là chưa có «tư cách xã-  
hội». Mình đã mất tiền đi vào xem, thì  
người trước kể sau lần trước thế nào  
cũng vào xem được, lần lượt nhau  
làm gì cho người khinh bỉ!... Nhưng  
tờ ra đi đến thấy cái quang cảnh mà  
muốn trở về! Nói cho phải, anh canh  
cửa có «vô-phu» quá thật, nhưng cái  
phản-việc ảnh là vậy, không nên trách  
anh; duy có phiền cho người mình  
đi xem mà không biết tự trọng. Thật  
mỗi khi có dịp tụ họp lại đồng đội  
thì thấy liền cái khuyết điểm của  
người mình, là chưa có «tư cách xã-  
hội». Mình đã mất tiền đi vào xem, thì  
người trước kể sau lần trước thế nào  
cũng vào xem được, lần lượt nhau  
làm gì cho người khinh bỉ!... Nhưng  
tờ ra đi đến thấy cái quang cảnh mà  
muốn trở về! Nói cho phải, anh canh  
cửa có «vô-phu» quá thật, nhưng cái  
phản-việc ảnh là vậy, không nên trách  
anh; duy có phiền cho người mình  
đi xem mà không biết tự trọng. Thật  
mỗi khi có dịp tụ họp lại đồng đội  
thì thấy liền cái khuyết điểm của  
người mình, là chưa có «tư cách xã-  
hội». Mình đã mất tiền đi vào xem, thì  
người trước kể sau lần trước thế nào  
cũng vào xem được, lần lượt nhau  
làm gì cho người khinh bỉ!... Nhưng  
tờ ra đi đến thấy cái quang cảnh mà  
muốn trở về! Nói cho phải, anh canh  
cửa có «vô-phu» quá thật, nhưng cái  
phản-việc ảnh là vậy, không nên trách  
anh; duy có phiền cho người mình  
đi xem mà không biết tự trọng. Thật  
mỗi khi có dịp tụ họp lại đồng đội  
thì thấy liền cái khuyết điểm của  
người mình, là chưa có «tư cách xã-  
hội». Mình đã mất tiền đi vào xem, thì  
người trước kể sau lần trước thế nào  
cũng vào xem được, lần lượt nhau  
làm gì cho người khinh bỉ!... Nhưng  
tờ ra đi đến thấy cái quang cảnh mà  
muốn trở về! Nói cho phải, anh canh  
cửa có «vô-phu» quá thật, nhưng cái  
phản-việc ảnh là vậy, không nên trách  
anh; duy có phiền cho người mình  
đi xem mà không biết tự trọng. Thật  
mỗi khi có dịp tụ họp lại đồng đội  
thì thấy liền cái khuyết điểm của  
người mình, là chưa có «tư cách xã-  
hội». Mình đã mất tiền đi vào xem, thì  
người trước kể sau lần trước thế nào  
cũng vào xem được, lần lượt nhau  
làm gì cho người khinh bỉ!... Nhưng  
tờ ra đi đến thấy cái quang cảnh mà  
muốn trở về! Nói cho phải, anh canh  
cửa có «vô-phu» quá thật, nhưng cái  
phản-việc ảnh là vậy, không nên trách  
anh; duy có phiền cho người mình  
đi xem mà không biết tự trọng. Thật  
mỗi khi có dịp tụ họp lại đồng đội  
thì thấy liền cái khuyết điểm của  
người mình, là chưa có «tư cách xã-  
hội». Mình đã mất tiền đi vào xem, thì  
người trước kể sau lần trước thế nào  
cũng vào xem được, lần lượt nhau  
làm gì cho người khinh bỉ!... Nhưng  
tờ ra đi đến thấy cái quang cảnh mà  
muốn trở về! Nói cho phải, anh canh  
cửa có «vô-phu» quá thật, nhưng cái  
phản-việc ảnh là vậy, không nên trách  
anh; duy có phiền cho người mình  
đi xem mà không biết tự trọng. Thật  
mỗi khi có dịp tụ họp lại đồng đội  
thì thấy liền cái khuyết điểm của  
người mình, là chưa có «tư cách xã-  
hội». Mình đã mất tiền đi vào xem, thì  
người trước kể sau lần trước thế nào  
cũng vào xem được, lần lượt nhau  
làm gì cho người khinh bỉ!... Nhưng  
tờ ra đi đến thấy cái quang cảnh mà  
muốn trở về! Nói cho phải, anh canh  
cửa có «vô-phu» quá thật, nhưng cái  
phản-việc ảnh là vậy, không nên trách  
anh; duy có phiền cho người mình  
đi xem mà không biết tự trọng. Thật  
mỗi khi có dịp tụ họp lại đồng đội  
thì thấy liền cái khuyết điểm của  
người mình, là chưa có «tư cách xã-  
hội». Mình đã mất tiền đi vào xem, thì  
người trước kể sau lần trước thế nào  
cũng vào xem được, lần lượt nhau  
làm gì cho người khinh bỉ!... Nhưng  
tờ ra đi đến thấy cái quang cảnh mà  
muốn trở về! Nói cho phải, anh canh  
cửa có «vô-phu» quá thật, nhưng cái  
phản-việc ảnh là vậy, không nên trách  
anh; duy có phiền cho người mình  
đi xem mà không biết tự trọng. Thật  
mỗi khi có dịp tụ họp lại đồng đội  
thì thấy liền cái khuyết điểm của  
người mình, là chưa có «tư cách xã-  
hội». Mình đã mất tiền đi vào xem, thì  
người trước kể sau lần trước thế nào  
cũng vào xem được, lần lượt nhau  
làm gì cho người khinh bỉ!... Nhưng  
tờ ra đi đến thấy cái quang cảnh mà  
muốn trở về! Nói cho phải, anh canh  
cửa có «vô-phu» quá thật, nhưng cái  
phản-việc ảnh là vậy, không nên trách  
anh; duy có phiền cho người mình  
đi xem mà không biết tự trọng. Thật  
mỗi khi có dịp tụ họp lại đồng đội  
thì thấy liền cái khuyết điểm của  
người mình, là chưa có «tư cách xã-  
hội». Mình đã mất tiền đi vào xem, thì  
người trước kể sau lần trước thế nào  
cũng vào xem được, lần lượt nhau  
làm gì cho người khinh bỉ!... Nhưng  
tờ ra đi đến thấy cái quang cảnh mà  
muốn trở về! Nói cho phải, anh canh  
cửa có «vô-phu» quá thật, nhưng cái  
phản-việc ảnh là vậy, không nên trách  
anh; duy có phiền cho người mình  
đi xem mà không biết tự trọng. Thật  
mỗi khi có dịp tụ họp lại đồng đội  
thì thấy liền cái khuyết điểm của  
người mình, là chưa có «tư cách xã-  
hội». Mình đã mất tiền đi vào xem, thì  
người trước kể sau lần trước thế nào  
cũng vào xem được, lần lượt nhau  
làm gì cho người khinh bỉ!... Nhưng  
tờ ra đi đến thấy cái quang cảnh mà  
muốn trở về! Nói cho phải, anh canh  
cửa có «vô-phu» quá thật, nhưng cái  
phản-việc ảnh là vậy, không nên trách  
anh; duy có phiền cho người mình  
đi xem mà không biết tự trọng. Thật  
mỗi khi có dịp tụ họp lại đồng đội  
thì thấy liền cái khuyết điểm của  
người mình, là chưa có «tư cách xã-  
hội». Mình đã mất tiền đi vào xem, thì  
người trước kể sau lần trước thế nào  
cũng vào xem được, lần lượt nhau  
làm gì cho người khinh bỉ!... Nhưng  
tờ ra đi đến thấy cái quang cảnh mà  
muốn trở về! Nói cho phải, anh canh  
cửa có «vô-phu» quá thật, nhưng cái  
phản-việc ảnh là vậy, không nên trách  
anh; duy có phiền cho người mình  
đi xem mà không biết tự trọng. Thật  
mỗi khi có dịp tụ họp lại đồng đội  
thì thấy liền cái khuyết điểm của  
người mình, là chưa có «tư cách xã-  
hội». Mình đã mất tiền đi vào xem, thì  
người trước kể sau lần trước thế nào  
cũng vào xem được, lần lượt nhau  
làm gì cho người khinh bỉ!... Nhưng  
tờ ra đi đến thấy cái quang cảnh mà  
muốn trở về! Nói cho phải, anh canh  
cửa có «vô-phu» quá thật, nhưng cái  
phản-việc ảnh là vậy, không nên trách  
anh; duy có phiền cho người mình  
đi xem mà không biết tự trọng. Thật  
mỗi khi có dịp tụ họp lại đồng đội  
thì thấy liền cái khuyết điểm của  
người mình, là chưa có «tư cách xã-  
hội». Mình đã mất tiền đi vào xem, thì  
người trước kể sau lần trước thế nào  
cũng vào xem được, lần lượt nhau  
làm gì cho người khinh bỉ!... Nhưng  
tờ ra đi đến thấy cái quang cảnh mà  
muốn trở về! Nói cho phải, anh canh  
cửa có «vô-phu» quá thật, nhưng cái  
phản-việc ảnh là vậy, không nên trách  
anh; duy có phiền cho người mình  
đi xem mà không biết tự trọng. Thật  
mỗi khi có dịp tụ họp lại đồng đội  
thì thấy liền cái khuyết điểm của  
người mình, là chưa có «tư cách xã-  
hội». Mình đã mất tiền đi vào xem, thì  
người trước kể sau lần trước thế nào  
cũng vào xem được, lần lượt nhau  
làm gì cho người khinh bỉ!... Nhưng  
tờ ra đi đến thấy cái quang cảnh mà  
muốn trở về! Nói cho phải, anh canh  
cửa có «vô-phu» quá thật, nhưng cái  
phản-việc ảnh là vậy, không nên trách  
anh; duy có phiền cho người mình  
đi xem mà không biết tự trọng. Thật  
mỗi khi có dịp tụ họp lại đồng đội  
thì thấy liền cái khuyết điểm của  
người mình, là chưa có «tư cách xã-  
hội». Mình đã mất tiền đi vào xem, thì  
người trước kể sau lần trước thế nào  
cũng vào xem được, lần lượt nhau  
làm gì cho người khinh bỉ!... Nhưng  
tờ ra đi đến thấy cái quang cảnh mà  
muốn trở về! Nói cho phải, anh canh  
cửa có «vô-phu» quá thật, nhưng cái  
phản-việc ảnh là vậy, không nên trách  
anh; duy có phiền cho người mình  
đi xem mà không biết tự trọng. Thật  
mỗi khi có dịp tụ họp lại đồng đội  
thì thấy liền cái khuyết điểm của  
người mình, là chưa có «tư cách xã-  
hội». Mình đã mất tiền đi vào xem, thì  
người trước kể sau lần trước thế nào  
cũng vào xem được, lần lượt nhau  
làm gì cho người khinh bỉ!... Nhưng  
tờ ra đi đến thấy cái quang cảnh mà  
muốn trở về! Nói cho phải, anh canh  
cửa có «vô-phu» quá thật, nhưng cái  
phản-việc ảnh là vậy, không nên trách  
anh; duy có phiền cho người mình  
đi xem mà không biết tự trọng. Thật  
mỗi khi có dịp tụ họp lại đồng đội  
thì thấy liền cái khuyết điểm của  
người mình, là chưa có «tư cách xã-  
hội». Mình đã mất tiền đi vào xem, thì  
người trước kể sau lần trước thế nào  
cũng vào xem được, lần lượt nhau  
làm gì cho người khinh bỉ!... Nhưng  
tờ ra đi đến thấy cái quang cảnh mà  
muốn trở về! Nói cho phải, anh canh  
cửa có «vô-phu» quá thật, nhưng cái  
phản-việc ảnh là vậy, không nên trách  
anh; duy có phiền cho người mình  
đi xem mà không biết tự trọng. Thật  
mỗi khi có dịp tụ họp lại đồng đội  
thì thấy liền cái khuyết điểm của  
người mình, là chưa có «tư cách xã-  
hội». Mình đã mất tiền đi vào xem, thì  
người trước kể sau lần trước thế nào  
cũng vào xem được, lần lượt nhau  
làm gì cho người khinh bỉ!... Nhưng  
tờ ra đi đến thấy cái quang cảnh mà  
muốn trở về! Nói cho phải, anh canh  
cửa có «vô-phu» quá thật, nhưng cái  
phản-việc ảnh là vậy, không nên trách  
anh; duy có phiền cho người mình  
đi xem mà không biết tự trọng. Thật  
mỗi khi có dịp tụ họp lại đồng đội  
thì thấy liền cái khuyết điểm của  
người mình, là chưa có «tư cách xã-  
hội». Mình đã mất tiền đi vào xem, thì  
người trước kể sau lần trước thế nào  
cũng vào xem được, lần lượt nhau  
làm gì cho người khinh bỉ!... Nhưng  
tờ ra đi đến thấy cái quang cảnh mà  
muốn trở về! Nói cho phải, anh canh  
cửa có «vô-phu» quá thật, nhưng cái  
phản-việc ảnh là vậy, không nên trách  
anh; duy có phiền cho người mình  
đi xem mà không biết tự trọng. Thật  
mỗi khi có dịp tụ họp lại đồng đội  
thì thấy liền cái khuyết điểm của  
người mình, là chưa có «tư cách xã-  
hội». Mình đã mất tiền đi vào xem, thì  
người trước kể sau lần trước thế nào  
cũng vào xem được, lần lượt nhau  
làm gì cho người khinh bỉ!... Nhưng  
tờ ra đi đến thấy cái quang cảnh mà  
muốn trở về! Nói cho phải, anh canh  
cửa có «vô-phu» quá thật, nhưng cái  
phản-việc ảnh là vậy, không nên trách  
anh; duy có phiền cho người mình  
đi xem mà không biết tự trọng. Thật  
mỗi khi có dịp tụ họp lại đồng đội  
thì thấy liền cái khuyết điểm của  
người mình, là chưa có «tư cách xã-  
hội». Mình đã mất tiền đi vào xem, thì  
người trước kể sau lần trước thế nào  
cũng vào xem được, lần lượt nhau  
làm gì cho người khinh bỉ!... Nhưng  
tờ ra đi đến thấy cái quang cảnh mà  
muốn trở về! Nói cho phải, anh canh  
cửa có «vô-phu» quá thật, nhưng cái  
phản-việc ảnh là vậy, không nên trách  
anh; duy có phiền cho người mình  
đi xem mà không biết tự trọng. Thật  
mỗi khi có dịp tụ họp lại đồng đội  
thì thấy liền cái khuyết điểm của  
người mình, là chưa có «tư cách xã-  
hội». Mình đã mất tiền đi vào xem, thì  
người trước kể sau lần trước thế nào  
cũng vào xem được, lần lượt nhau  
làm gì cho người khinh bỉ!... Nhưng  
tờ ra đi đến thấy cái quang cảnh mà  
muốn trở về! Nói cho phải, anh canh  
cửa có «vô-phu» quá thật, nhưng cái  
phản-việc ảnh là vậy, không nên trách  
anh; duy có phiền cho người mình  
đi xem mà không biết tự trọng. Thật  
mỗi khi có dịp tụ họp lại đồng đội  
thì thấy liền cái khuyết điểm của  
người mình, là chưa có «tư cách xã-  
hội». Mình đã mất tiền đi vào xem, thì  
người trước kể sau lần trước thế nào  
cũng vào xem được, lần lượt nhau  
làm gì cho người khinh bỉ!... Nhưng  
tờ ra đi đến thấy cái quang cảnh mà  
muốn trở về! Nói cho phải, anh canh  
cửa có «vô-phu» quá thật, nhưng cái  
phản-việc ảnh là vậy, không nên trách  
anh; duy có phiền cho người mình  
đi xem mà không biết tự trọng. Thật  
mỗi khi có dịp tụ họp lại đồng đội  
thì thấy liền cái khuyết điểm của  
người mình, là chưa có «tư cách xã-  
hội». Mình đã mất tiền đi vào xem, thì  
người trước kể sau lần trước thế nào  
cũng vào xem được, lần lượt nhau  
làm gì cho người khinh bỉ!... Nhưng  
tờ ra đi đến thấy cái quang cảnh mà  
muốn trở về! Nói cho phải, anh canh  
cửa có «vô-phu» quá thật, nhưng cái  
phản-việc ảnh là vậy, không nên trách  
anh; duy có phiền cho người mình  
đi xem mà không biết tự trọng. Thật  
mỗi khi có dịp tụ họp lại đồng đội  
thì thấy liền cái khuyết điểm của  
người mình, là chưa có «tư cách xã-  
hội». Mình đã mất tiền đi vào xem, thì  
người trước kể sau lần trước thế nào  
cũng vào xem được, lần lượt nhau  
làm gì cho người khinh bỉ!... Nhưng  
tờ ra đi đến thấy cái quang cảnh mà  
muốn trở về! Nói cho phải, anh canh  
cửa có «vô-phu» quá thật, nhưng cái  
phản-việc ảnh là vậy, không nên trách  
anh; duy có phiền cho người mình  
đi xem mà không biết tự trọng. Thật  
mỗi khi có dịp tụ họp lại đồng đội  
thì thấy liền cái khuyết điểm của  
người mình, là chưa có «tư cách xã-  
hội». Mình đã mất tiền đi vào xem, thì  
người trước kể sau lần trước thế nào  
cũng vào xem được, lần lượt nhau  
làm gì cho người khinh bỉ!... Nhưng  
tờ ra đi đến thấy cái quang cảnh mà  
muốn trở về! Nói cho phải, anh canh  
cửa có «vô-phu» quá thật, nhưng cái  
phản-việc ảnh là vậy, không nên trách  
anh; duy có phiền cho người mình  
đi xem mà không biết tự trọng. Thật  
mỗi khi có dịp tụ họp lại đồng đội  
thì thấy liền cái khuyết điểm của  
người mình, là chưa có «tư cách xã-  
hội». Mình đã mất tiền đi vào xem, thì  
người trước kể sau lần trước thế nào  
cũng vào xem được, lần lượt nhau  
làm gì cho người khinh bỉ!... Nhưng  
tờ ra đi đến thấy cái quang cảnh mà  
muốn trở về! Nói cho phải, anh canh  
cửa có «vô-phu» quá thật, nhưng cái  
phản-việc ảnh là vậy, không nên trách  
anh; duy có phiền cho người mình  
đi xem mà không biết tự trọng. Thật  
mỗi khi có dịp tụ họp lại đồng đội  
thì thấy liền cái khuyết điểm của  
người mình, là chưa có «tư cách xã-  
hội». Mình đã mất tiền đi vào xem, thì  
người trước kể sau lần trước thế nào  
cũng vào xem được, lần lượt nhau  
làm gì cho người khinh bỉ!... Nhưng  
tờ ra đi đến thấy cái quang cảnh mà  
muốn trở về! Nói cho phải, anh canh  
cửa có «vô-phu» quá thật, nhưng cái  
phản-việc ảnh là vậy, không nên trách  
anh; duy có phiền cho người mình  
đi xem mà không biết tự trọng. Thật  
mỗi khi có dịp tụ họp lại đồng đội  
thì thấy liền cái khuyết điểm của  
người mình, là chưa có «tư cách xã-  
hội». Mình đã mất tiền đi vào xem, thì  
người trước kể sau lần trước thế nào  
cũng vào xem được, lần lượt nhau  
làm gì cho người khinh bỉ!... Nhưng  
tờ ra đi đến thấy cái quang cảnh mà  
muốn trở về! Nói cho phải, anh canh  
cửa có «vô-phu» quá thật, nhưng cái  
phản-việc ảnh là vậy, không nên trách  
anh; duy có phiền cho người mình  
đi xem mà không biết tự trọng. Thật  
mỗi khi có dịp tụ họp lại đồng đội  
thì thấy liền cái khuyết điểm của  
người mình, là chưa có «tư cách xã-  
hội». Mình đã mất tiền đi vào xem, thì  
người trước kể sau lần trước thế nào  
cũng vào xem được, lần lượt nhau  
làm gì cho người khinh bỉ!... Nhưng  
tờ ra đi đến thấy cái quang cảnh mà  
muốn trở về! Nói cho phải, anh canh  
cửa có «vô-phu» quá thật, nhưng cái  
phản-việc ảnh là vậy, không nên trách  
anh; duy có phiền cho người mình  
đi xem mà không biết tự trọng. Thật  
mỗi khi có dịp tụ họp lại đồng đội  
thì thấy liền cái khuyết điểm của  
người mình, là chưa có «tư cách xã-  
hội». Mình đã mất tiền đi vào xem, thì  
người trước kể sau lần trước thế nào  
cũng vào xem được, lần lượt nhau  
làm gì cho người khinh bỉ!... Nhưng  
tờ ra đi đến thấy cái quang cảnh mà  
muốn trở về! Nói cho phải, anh canh  
cửa có «vô-phu» quá thật, nhưng cái  
phản-việc ảnh là vậy, không nên trách  
anh; duy có phiền cho người mình  
đi xem mà không biết tự trọng. Thật  
mỗi khi có dịp tụ họp lại đồng đội  
thì thấy liền cái khuyết điểm của  
người mình, là chưa có «tư cách xã-  
hội». Mình đã mất tiền đi vào xem, thì  
người trước kể sau lần trước thế nào  
cũng vào xem được, lần lượt nhau  
làm gì cho người khinh bỉ!... Nhưng  
tờ ra đi đến thấy cái quang cảnh mà  
muốn trở về! Nói cho phải, anh canh  
cửa có «vô-phu» quá thật, nhưng cái  
phản-việc ảnh là vậy, không nên trách  
anh; duy có phiền cho người mình  
đi xem mà không biết tự trọng. Thật  
mỗi khi có dịp tụ họp lại đồng đội  
thì thấy liền cái khuyết điểm của  
người mình, là chưa có «tư cách xã-  
hội». Mình đã mất tiền đi vào xem, thì  
người trước kể sau lần trước thế nào  
cũng vào xem được, lần lượt nhau  
làm gì cho người khinh bỉ!... Nhưng  
tờ ra đi đến thấy cái quang cảnh mà  
muốn trở về! Nói cho phải, anh canh  
cửa có «vô-phu» quá thật, nhưng cái  
phản-việc ảnh là vậy, không nên trách  
anh; duy có phiền cho người mình  
đi xem mà không biết tự trọng. Thật  
mỗi khi có dịp tụ họp lại đồng đội  
thì thấy liền cái khuyết điểm của  
người mình, là chưa có «tư cách xã-  
hội». Mình đã mất tiền đi vào xem, thì  
người trước kể sau lần trước thế nào  
cũng vào xem được, lần lượt nhau  
làm gì cho người khinh bỉ!... Nhưng  
tờ ra đi đến thấy cái quang cảnh mà  
muốn trở về! Nói cho phải, anh canh  
cửa có «vô-phu» quá thật, nhưng cái  
phản-việc ảnh là vậy, không nên trách  
anh; duy có phiền cho người mình  
đi xem mà không biết tự trọng. Thật  
mỗi khi có dịp tụ họp lại đồng đội  
thì thấy liền cái khuyết điểm của  
người mình, là chưa có «tư cách xã-  
hội». Mình đã mất tiền đi vào xem, thì  
người trước kể sau lần trước thế nào  
cũng vào xem được, lần lượt nhau  
làm gì cho người khinh bỉ!... Nhưng  
tờ ra đi đến thấy cái quang cảnh mà  
muốn trở về! Nói cho phải, anh canh  
cửa có «vô-phu» quá thật, nhưng cái  
phản-việc ảnh là vậy, không nên trách  
anh; duy có phiền cho người mình  
đi xem mà không biết tự trọng. Thật  
mỗi khi có dịp tụ họp lại đồng đội  
thì thấy liền cái khuyết điểm của  
người mình, là chưa có «tư cách xã-  
hội». Mình đã mất tiền đi vào xem, thì  
người trước kể sau lần trước thế nào  
cũng vào xem được, lần lượt nhau  
làm gì cho người khinh bỉ!... Nhưng  
tờ ra đi đến thấy cái quang cảnh mà  
muốn trở về! Nói cho phải, anh canh  
cửa có «vô-phu» quá thật, nhưng cái  
phản-việc ảnh là vậy, không nên trách  
anh; duy có phiền cho người mình  
đi xem mà không biết tự trọng. Thật  
mỗi khi có dịp tụ họp lại đồng đội  
thì thấy liền cái khuyết điểm của  
người mình, là chưa có «tư cách xã-  
hội». Mình đã mất tiền đi vào xem, thì  
người trước kể sau lần trước thế nào  
cũng vào xem được, lần lượt nhau  
làm gì cho người khinh bỉ!... Nhưng  
tờ ra đi đến thấy cái quang cảnh mà  
muốn trở về! Nói cho phải, anh canh  
cửa có «vô-phu» quá thật, nhưng cái  
phản-việc ảnh là vậy, không nên trách  
anh; duy có phiền cho người mình  
đi xem mà không biết tự trọng. Thật  
mỗi khi có dịp tụ họp lại đồng đội  
thì thấy liền cái khuyết điểm của  
người mình, là chưa có «tư cách xã-  
hội». Mình đã mất tiền đi vào xem, thì  
người trước kể sau lần trước thế nào  
cũng vào xem được, lần lượt nhau  
làm gì cho người khinh bỉ!... Nhưng  
tờ ra đi đến thấy cái quang cảnh mà  
muốn trở về! Nói cho phải, anh canh  
cửa có «vô-phu» quá thật, nhưng cái  
phản-việc ảnh là vậy, không nên trách  
anh; duy có phiền cho người mình  
đi xem mà không biết tự trọng. Thật  
mỗi khi có dịp tụ họp lại đồng đội  
thì thấy liền cái khuyết điểm của  
người mình, là chưa có «tư cách xã-  
hội». Mình đã mất tiền đi vào xem, thì  
người trước kể sau lần trước thế nào  
cũng vào xem được, lần lượt nhau  
làm gì cho người khinh bỉ!... Nhưng  
tờ ra đi đến thấy cái quang cảnh mà  
muốn trở về! Nói cho phải, anh canh  
cửa có «vô-phu» quá thật, nhưng cái  
phản-việc ảnh là vậy, không nên trách  
anh; duy có phiền cho người mình  
đi xem mà không biết tự trọng. Thật  
mỗi khi có dịp tụ họp lại đồng đội











